

Som bekendt støttede Danmark sammen med de øvrige nordiske lande Finlands kandidat til posten som FN's generalsekretær, ambassadør Max Jakobson, som vi fandt havde ganske særlige kvalifikationer til posten. Max Jakobson opnåede imidlertid ikke den fornødne tilslutning fra alle stormagters side. Under hensyn til Max Jakobsons betydelige personlige og faglige kvaliteter kan dette kun beklages, men det forekommer mig rigtigt at betragte dette som et afsluttet kapitel.

I stedet valgte sikkerhedsrådet enstemmigt at indstille Kurt Waldheim, som den 22. december 1971 af generalforsamlingen valgtes med akklamation til at bestride posten som FN's generalsekretær for en 5-årig periode.

På baggrund af sin tid som Østrigs udenrigsminister og i to omgange som leder af den østrigske repræsentation ved FN besidder hr. Waldheim forudsætningerne for at bestride den krævende post som generalsekretær, og de nordiske lande har derfor ikke haft vanskeligt ved at tilsige den nye generalsekretær deres fulde støtte i hans virke.

5. Det ville naturligvis ikke være rigtigt at prøve at vurdere den nye generalsekretærs muligheder endnu før han bogstaveligt talt har indrettet sig på 38. etage. På to områder står Kurt Waldheim allerede overfor store problemer.

For det første må generalsekretæren meget snart tage stilling til spørgsmålet om en reorganisering af sekretariatet og besættelsen af en række undergeneralsekretærposter, herunder den vigtige post som politisk rådgiver for generalsekretæren efter Ralph Bunche's død. Generalsekretæren må nu i sine overvejelser ikke blot tage hensyn til den hidtidige geografiske fordeling af disse poster, men også til Folkerepublikken Kinas ønske om at indtage sin plads i FN-sekretariatets hierarki.

Dernæst har Kurt Waldheim overtaget en organisation, der befinder sig i en finansiell krise alvorligere end nogensinde. Som det vil vides, advarede U Thant gentagne gange mod de alvorlige konsekvenser, såfremt den finansielle krise ikke blev løst. I tiden mellem 25. og 26. samling søgte generalsekretæren sammen med præsidenten for 25. generalforsamling, ambassadør Hambro, at finde

veje og midler til at løse krisen, men forgæves. Spørgsmålet kom ikke sin løsning nærmere under 26. samling, hvor det eneste fremskridt var nedsættelsen af et ad hoc udvalg, som i tiden indtil 27. samling skal undersøge mulighederne for at løse problemet.

6. De afrikanske spørgsmål kom ikke nærmere deres løsning på denne samling.

Hos de afrikanske stater sporer man både en stadigt stigende utålmodighed med vilkårene i det sydlige Afrika, som giver sig udslag i talrige og indignerede indlæg i debatterne, og en fortsat søgen efter hvilke veje, der bedst fører frem til en afvikling af kolonieredømmet og til en afskaffelse af race-diskriminationen i Sydafrika.

Den fundamentale undsigelse af vilkår eller spilleregler, som angives at være skabt eller udformet uden afrikansk medarbejderskab, giver sig udslag i et krav om en mere engageret indsats fra FN's side i informationsarbejdet, i et forlangende om undertrykte befolkningslags repræsentationsret i FN-organer, i et ønske om at se FN bekræfte retmæssigheden af magtanvendelse, i en forkastelse af Sydafrikas (og Portugals) medlemsret i et forsøg på internationalt at kriminalisere apartheidpolitikken og i en afvisning af økonomiske investeringer i eller forbindelser med det sydlige Afrika. Denne form for undsigelse ledsages af kritik af og angreb på de vestlige stormagter, som opfattes som hovedansvarlige for tingenes nuværende uacceptable tilstand.

Søgen efter nye veje, der kan fremme kolonifrigørelsesprocessen fornemmes, når OAU-præsidenten i sikkerhedsrådet appellerer til stormagternes medarbejderskab, i tilslutningen til forslag om etablering af en kontakt mellem generalsekretæren og Sydafrika om Namibia-spørgsmålet og i den stadigt pågående diskussion de afrikanske lande imellem om magtanvendelsens eller dialogens nytte.

Dette dilemma var også mærkbart i den afrikanske reaktion på Ian Smith-Douglas Home-aftalerne. Afvisningen var kategorisk nok, men dog præget mere af sorg end af vrede.

Den internationale Domstols klare tilkendegivelse i Namibia-spørgsmålet øvede sin indflydelse på debatten både i generalfor-